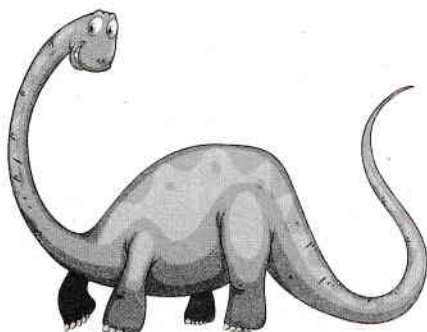

LBRI Florentina Mateescu
books

**IPOTEZE
despre**

**DIN
ZAUERI**

Editura
File de lumină
București, 2021

I.	BUNICUL	5
II.	NEPOȚII	9
III.	FRAȚII PETRESCU	23
IV.	DESPRE DINOZAURI	28
V.	PRIMA POVESTE DESPRE DINOZAURI - POVEȘTEA IULIEI -	31
VI.	A DOUA POVEȘTE DESPRE DINOZAURI - POVEȘTEA LUI COSTIN -	36
VII.	A TREIA POVEȘTE DESPRE DINOZAURI - POVEȘTEA LUI ADRIAN -	45
VIII	MEDITAȚIILE FOCULUI.....	50
IX.	NOI VERSIUNI	53
X.	A PATRA POVEȘTE DESPRE DINOZAURI - POVEȘTEA BUNICULUI -	61
XI.	IPOTEZA BUNICII	66
XII.	UN VIS FANTASTIC	68

I

BUNICUL

Într-o seară rece de iarnă, când fulgii de nea coborau tăcuți să îngroașe plapuma albă care se așternuse peste tot locul, Iulia și Teodora stăteau cu bunicul în fața sobei, în care ardea un foc sănătos. Deși erau verișoare, fetele crescuseră ca două surori.

Ștefan, mezinul, fratele Teodorei, era în bucătărie cu bunica, topăind fericit cu construcția lui de "LEGO" în mânuțe, în timp ce bunica tocmai băga la cuptor tava cu plăcinte dospite.

Bunicul, cufundat în fotoliu, asculta cântecul focului, iar nepoatele, roșii în obraji după o după-amiază de joacă în zăpadă, căutau să se culcușească cât mai aproape de bunic, în fața sobei.

Erau prieteni buni ei trei.

Bunicul le învățase primele litere, cifrele, le punea să citească dimineața, după micul-dejun, câte o povestioară scurtă, ca să se deprindă a citi, tot el le punea, parcă în joacă, să socotească tocmai când se așteptau mai puțin și făceau concurs cine calculează mai repede și mai corect; bunicul îi trăgea pe toți trei cu sania, când era zăpadă și tot cu el făceau în fiecare iarnă omul de zăpadă care le zâmbea din mijlocul curții. Anul acesta chiar ascunsese mătura ciuntită, pe care bunica vruse să o arunce; și asta numai ca să îl înzestreze pe Zăpezul.

Iar ca bucuria să fie și mai mare, se gândise bunicul să facă și o Zăpezică, să nu fie singur Omul de Zăpadă, ci să aibă o prietenă, că care să stea la povești despre viață!

Copiii erau fericiți! Bunica, pentru a le spori bucuria, le dăduse o căciuliță tricotată și un șirag de mărgeluțe cu care să

Și tot bunicul hotărâse să cumpere locul ăsta de teren și să ridice o casă, unde să se mute când el și bunica se vor pensiona și vor putea să-i țină pe cei trei nepoți la ei, în vacanțe.

Și, din economiile lor de o viață, mai cu împrumuturi și ajutați de prieteni – căci avea o grămadă de prieteni bunicul - și cu copiii lor, bunicii ridicaseră casa aceasta, albă și trainică la poale de munte.

Făcuseră la parter o sală mare, care servea și de bibliotecă și de living și care era încălzită de focul din șemineul uriaș; o baie și bucătăria mare, cu masa masivă din lemn natur în centru și cuptorul țărănesc, în care cocea bunica plăcintele, alături de aragazul conectat la conducta de gaze, care completau mobilierul de bucătărie, făcut tot din lemn natur.

Și tot bunicul îi învățase pe cei trei nepoți să aibă fiecare locul său la masă, scaunul lui – scaune făcute de bunicul, cu numele fiecăruia încrustat pe spătar-, să aibă fiecare tacâmul lui, vesela lui. Era o întreagă hărmălaie când le încurca bunica locurile sau vesela:

- Eu vreau tacâmul meu!
- Unde mi-e cana? Eu beau numai cu cana mea!
- Buni, iar mi-ai pus farfuria lui Ștefan! Când o să înveți să nu ne mai încurci farfuriile?

Iar bunica, să-i potolească, le lua și le aranja așa cum vroiau ei. Până data viitoare când punea masa și le încurca intenționat tacâmurile sau vesela, ca să îi audă ciorovăindu-se. O distrau replicile lor.

Acum însă, crescuseră și le puneau singuri la loc, la masă, purta fiecare grija pentru lucrurile lui. Iar bunicii parcă îi lipseau vociferările lor.

La etajul casei erau cinci camere: trei odăițe pentru copii și camerele mai mari – una pentru bunici, iar cealaltă de oaspeți, pentru când veneau părinții să-i aducă pe cei mici la

începutul vacanței.

În curte, făcuse bunicul un leagăn mare, să încapă toți trei nepoții, să nu se certe pe el. Știa bunicul ce știa!

Și apoi, vroia să le ofere nepoților ceea ce el nu avusese fiind copil și nici fiicelor lui nu le putuse oferi în măsura în care ar fi vrut. Acum putea. Se pensionaseră și el și bunica și toată bucuria lor erau cei trei nepoți veseli și gălăgioși.

Vacanța de vară a Iuliei și Teodorei venise la puțin timp după pensionarea bunicului, dar înainte de a bunicii. Bunicul împreună cu părinții copiilor, care își luaseră concediu, plecaseră la munte, să ridice casa. Bunica rămăsese la oraș cu copiii. Teodora era mai mică cu doi ani decât Iulia, iar Ștefan era cu trei ani mai mic decât Teodora. El încă era la grădiniță, la grupa de preșcolari. Luase și el vacanță odată cu surorile lui ca să meargă să stea la bunica.

Până la vacanța de iarnă, însă, bunicii terminaseră de aranjat casa de la munte, vânduseră casa de la oraș și își plătiseră datoriile de casă nouă, se pensionase și bunica, iar acum petreceau trei săptămâni fericite cu nepoții, pe care îi iubeau, ca pe lumina ochilor și de care povestiseră tuturor cu drag și dor, până când aceștia veniseră în vacanță.

În zilele ploioase de toamnă, la oraș, când nu puteau ieși pe afară la joacă, bunicul stătuse cu ei și construiseră tot felul de minuni din "LEGO" – case, mașini, vapoare, tractoare, avioane – iar bunicii erau mereu bucuroși de creațiile lor și îi stimulau cu laude, iar bunica îi săruta zgomotos pe obrazii bucălați. Era răsplata lor.

Și erau bunicii, oameni înțelepți și plini de dragoste.

Dar, să revenim în salonul călduros din casa bunicilor.

Bunica tocmai aducea tava cu poale-n brâu, calde și aromate și o așeză pe masa cu trei picioare, pe care o făcuse bunicul special pentru nepoți. Apoi mai aduse o tavă cu cele trei câni cu desene din povești și o cană mare de pământ, în care punea bunica, iarna, laptele fierbinte și îndulcit.

Mereu le pregătea bunica ceva bun, ceva ce le plăcea lor.

Le așeză farfuriile cu șervet alături – din șervetele bunicii, apretate și călcate frumos, apoi le turnă lapte în căni și se așeză pe fotoliul liber, să-i privească pe nepoți cum mănâncă.

Apucându-și cana de toartă cu o mână și cu cealaltă luând o plăcintă, din care mușcă cu poftă, Iulia își înclină capul către bunic:

- La ce te gândești, bunicule?
- La focul ăsta, e încărcat de aduceri aminte.
- Focul?!
- Da, focul. După ce mâncați, să vă așezați și voi pe canapea să priviți focul, iar eu vă voi povesti.

II NEPOȚII

Demult, tare demult, în vremuri pe care nici istoria nu le cunoaște prea bine sau aproape deloc, Dumnezeu, Creatorul întregului Univers și al tuturor Universurilor care există pe diverse trepte de evoluție, a creat lumea cunoscută și necunoscută de noi. Din întunericul fără sfârșit care era atunci peste tot, a creat un spațiu în care se formau toate cele care sunt: sori, stele, planete... Așa a fost creat și Soarele nostru. Pentru că, voi știți că sunt mai mulți sori în Univers...

Apoi, încet-încet, din acest spațiu negru s-au desprins bucăți și le-a lăsat să se rostogolească în neant. Și apoi le-a rânduit pe fiecare după rostul ei.

Așa au luat naștere marile organisme cosmice, cărora noi le spunem galaxii, care cuprind: sori, stele, planete, comete, meteoriți și forțe care le mișcă, într-un anume fel. Căci ele funcționează ca niște organisme, așa cum funcționează și omul și fiecare corp cosmic în parte.

Și Terra funcționează tot la fel, pentru că și ea este o ființă vie, o ființă care ne iubește, ne susține și crește odată cu noi.

De fapt, funcționăm după aceleași Legi Cosmice sau Legi Divine, care se aplică întregului Univers, tuturor formelor create, indiferent de mărimea lor.

Toate funcționează la fel!

Diferența dintre ele este de spațiu și de timp...

Vă voi vorbi despre Terra, planeta noastră, cea căreia îi spunem cu drag: Pământ – pentru că din ea ne-am născut.

Nu are rost să vă spun despre toate planetele, să vă povestesc despre fiecare în parte, pentru că nici măcar nu sunt cunoscute toate planetele și evoluția lor; ce știm însă, este că au fost create la fel, de același Creator, de către

Dumnezeu Însuși, Marele Creator al întregului Univers, "al tuturor Cerurilor și al tuturor pământurilor", din care a pornit întreaga Creație și la care se întoarce întreaga Creație.

Și, vă repet, dragii mei copii, așa cum s-a întâmplat cu Terra, s-a întâmplat cu toate celelalte planete.

Când s-a desprins din întuneric, era doar o minge de energie densă, adică de materie, care se rostogolea, aparent fără țintă, în abis. Trebuia să ajungă acolo unde îi era locul, în funcție de rolul pe care îl avea de împlinit în galaxie.

Și a ajuns. A ajuns, pentru că așa fusese menit să se întâmple. Acolo unde nu era nici soare, nici căldură, unde totul era întunecat și înghețat, Terra a fost înconjurată de o manta groasă de gheață. Tot rostogolindu-se în Împărăția Întunericului și Frigului, mingea de foc a fost înghițită cu desăvârșire de o minge de gheață. Biblic, Soarele încă nu fusese creat.

- Brrrr !! se zburli Teodora, cea mai friguroasă dintre copii, al cărei năsuc era încă roșu de la frigul de-afară. Și nu-i era frig lui Terra, bunicule?

- Nu, nu-i era frig, pentru că sub gheață ardea mingea de foc, cea care îi încălzea sufletul și i-l încălzește și în ziua de azi; pentru că, știți voi, dragii mei copii, și Pământul nostru are un suflet, un suflet cald, așa cum avem fiecare dintre noi.

- Daaa?! Și unde este sufletul Terrei?! întrebă mai departe mucalita de Teodora.

- Așa cum am spus, la mijlocul globului, de fapt în centrul lui, în centrul mingii de foc, acolo unde a fost întotdeauna.

Dar acum să revenim la ceea ce s-a întâmplat atunci. V-am spus că mingea de foc a fost îmbrăcată de o minge de gheață.

Atunci, pentru că își terminase rostul vizitei în acele tărâmurii, Terra se întoarce, căci trebuia să-și ia în primire locul ei, acolo unde soarele, care îi era Tată, lumina și încălzea.

- Păi, mai știa drumul? întrebă Ștefan care era pasionat de motoare, de mijloacele de locomoție și învăța sârguincios de

la bunicul, care fusese inginer. În plus, deși era mic, Ștefan era foarte inteligent și era fascinat de ceea ce însemna orientare, trasee, inovație. Împreună cu frații Petrescu – Adrian și Costin – își dorea să facă trasee montane, să descopere noi trasee și să participe la concursuri școlare de orientare; se pregăteau să fie buni cercetași. Era încântat că frații, fiind mai mari decât el, căci erau colegi de clasă cu sora și verișoara lui, aveau ce să-l învețe.

- Ia, gândiți-vă voi, copii, păsările călătoare, când pleacă toamna în țările calde, știu încotro trebuie s-o ia?! Dar primavara, când se întorc iar aici, nu-i așa că iar știu drumul?! Păi, altfel ar mai ajunge înapoi?

- Păi ele se duc mereu, dar Terra s-a plimbat doar o dată! replică Teodora.

- Dar ce, păsările nu au și ele o primă dată când au plecat? Și apoi, nu sunt întotdeauna aceleași păsări care pleacă și care vin. Unele dintre ele, care au mai fost plecate, nu mai pot pleca anul acesta, fie că sunt bătrâne sau bolnave, fie, altele dintre ele, mor în timpul anului. Iar când se întorc se întâmplă la fel! completă Iulia.

Atunci interveni bunica:

- Deci și păsările au avut o primă dată când s-au dus în țările calde. Cum au făcut când au plecat, ca să știe drumul și cum au făcut la întoarcere, ca să ajungă tot de unde au plecat?

- Păi, nu stiu. De unde vrei să știu eu?! Dacă nu știți voi, care sunteți mai mari, de unde vreți să știu eu?

Ștefan, gânditor, căuta mereu soluții la problemele ivite, fiind ferm convins că fiecare problemă are o soluție. Acum le răspunse:

- Eu cred ca păsările se duc după căldură. Când vine frigul aici, ele se duc acolo unde lor nu le e frig.

- Bine. Dar când se încălzește iar aici, de unde știu ele că trebuie să se întoarcă?

- Păi, se face frig acolo ...

- Nu chiar. În țările calde nu vine iarna ...

- Atunci li se face dor de casă. Eu, când sunt acasă la noi, mi se face dor de voi și de aici și vreau să venim la voi. Dar nu putem veni mereu, trebuie să înțelegeți și voi, că trebuie să mergem la școală. Altfel, probabil că nu am mai pleca de aici.

- La fel este și la păsări, spuse Iulia. Drumurile lor sunt ca vacanțele noastre...

- Cam așa. Dar trebuie să vă spun câte ceva despre ele, ca să le înțelegeți mai bine. Păsările se orientează. Ele sunt înzestrate cu niște simțuri pe care noi, oamenii, nu le avem sau nu le mai avem, ca să spunem corect. Și păsările care brăzdează cerul și peștii care străbat apele nesfârșite ale mărilor și oceanelor, posedă un deosebit simț al orientării. Ele percep undele telurice...

- Ce înseamnă "unde telurice"? se repezi Ștefan.

- Sunt undele Pământului... Ele arată ca niște linii de câmp...

- Aaadică?...

- Ca niște careuri...

- Puțin ca șotronul, probabil... încercă Iulia.

- Fără cercul din capătul șotronului... Cam cum este careul de la "X și 0"...

- Și asta e pe tot Pământul? se miră Ștefan.

- Bineînțeles, răspunse bunicul. Iar păsările și peștii se orientează după liniile de câmp sau undele pământului, cum vreți voi să spuneți.

- Și, dacă cineva... sau ceva... ar mișca liniile de câmp? întrebă gânditoare Iulia.

- Ele se mișcă atunci când se schimbă polaritatea...

- Ce polaritate se schimbă? cercetă Teodora.

- A Pământului... Polul Nord devine Polul Sud, iar Polul Sud, devine Polul Nord..., îi explică bunicul.

- Și când se întâmplă asta? spuse Ștefan cu tonul de speranță că se va produce repede.

- Curând... spuse bunicul.